

Prológus

TITKOS JELENTÉS

MINŐSÍTÉS: SZIGORÚAN TITKOS

KAPJA: BIRODALMI HÍRSZERZÉS IGAZGATÓJA

KÜLDI: J506 SEKTORELLENŐR

TÉMA: KÜLÖNLEGES BIZTONSÁGI KOCKÁZAT

Sajnálattal jelentem, hogy a Birodalom biztonsági problémáinak egy része egyelőre megoldatlan maradt.

Nem sikerült elfognunk számos klónkatonát, akik a Köztársaság Nagy Hadseregének különleges egységeiben szolgáltak. Az elhalálozásuk tényét nem támasztják alá szilárd bizonyítékok, így abból a feltételezésből kell kiindulnunk, hogy életben vannak. Jelenleg az eltűntek listáján szerepelnek:

1. N-5, N-6, N-7, N-10, N-11 és N-12 nullás mélységi felderítők. Titkos műveletekre kiképzett, rendkívül veszélyes kommandósok, akiknek lojalitása mindig is kérdéses volt, tekintettel arra, hogy erős szálak fűzték őket a kiképző őrmesterükhöz, Kal Skiratához.

2. A-26 és A-30 alfás mélységi felderítők. (Az Alfa-csoportból még többen hiányoznak, de ők valószínűleg életüket veszítették.) Szintén veszélyesek, gyakorlatilag egyszemélyes hadseregek – erre talán nem ártana emlékeztetni a császárt.

3. Ismeretlen számú köztársasági kommandós: legalább három teljes osztag, és még néhány osztagból egy-két fő. A szabotázs-műveletek és az orgyilkosságok szakértői.

4. Mandalori zsoldosok és katonai tanácsadók, akik a Köztársaság Nagy Hadseregének, azon belül a Különleges Erőknek dol-

goztak, továbbá ők képezték ki az eltűnt kommandósokat: Kal Skirata, Walon Vau, Mij Gilamar és Wad'e Tay'haai.

5. Az ismert szökevény Jedik között van – más szavakkal azok között, akiket nem sikerült igazoltan kiiktatni – Bardan Jusik tábornok. Néhány Jedi padavan a kivégzése előtt azt vallotta, hogy Jusik még régebben kilépett a Jedi Rendből, és csatlakozott a mandaloriakhoz. Aligha kell elmagyaráznunk, hogy mennyire veszélyes lehet egy Erő-használó mandalori.

Dr. Ovolot Qail Uthan szabadlábban van, miután elhurcolták az egyik köztársasági fegyházból. Hogy ezt egykori szeparatisták hajtották-e végre, vagy Skirata állítólagos ipari kémkedésével van-e összefüggésben, az egyelőre tisztázatlan, mindenesetre a kutató veszélyt jelent a Birodalomra, mivel a múltban ő fejlesztette ki a Fett-klónokra specializált biofegyvert. Dr. Uthan gibadi polgár, és a Gibad kormányzata továbbra sem hajlandó csatlakozni a fegyverszüneti egyezményhez.

Javaslataink:

1. Folyamatosan és nagy erővel keressük az eltűnt kommandósokat.

2. Alkalmazzunk megtorló akciókat a Gibad ellen, részben más, lázadásra hajlamos kormányzatok elrettentése céljából, részben azért, mert elképzelhető, hogy Uthan támogatást kap a honi bolygójától a biofegyvere előállításához.

3. Alaposan vizsgáljuk meg azokat a birodalmi klónkommandósokat, akiknek az osztagtársai eltűntek – mint például a korábbi Omega-osztag –, és akiknek lojalitása kérdéses lehet. Amennyiben megbízhatónak bizonyulnak, felhasználhatjuk őket a volt bajtársaik kézre kerítéséhez.

4. Számítsunk arra, hogy a lázongók elleni műveletek során találkozni fogunk a Köztársaság különleges egységeinek volt tagjaival. Gondoskodjunk róla, hogy a birodalmi rohamosztigosok megfelelően fel legyenek készítve a volt kommandósok által képviselt különleges veszélyekre.

Jelentéstevő: Marigand hadnagy, J506 szektorellenőr

Első fejezet

„Elégedetlenek és bajkeverők mindig lesznek közöttünk. A létezésük egyetlen célja a lázítás. Az egész Galaxisra kiterjedő fegyverszünet pontosan az, amit nem akarnak, mert elveszi tőlük azokat a jelentéktelen és kicsinyes indokokat, amelyek értelmet adnak az életüknek. Ha történetesen győznének, az a legsötétebb kétségbeesésbe taszítaná őket.”

Palpatine császár, miután közölte vele, hogy bár a Klónháború véget ért, számos világ lakói ellenállnak a birodalmi törekvéseknek

Cornucopia kereskedelmi teherhajó, Mezeg-szektor teherkikötő, három héttel a Birodalom megalapítása után

Ny Vollen még sosem szegte meg az ígéreteit, de most úgy tűnt, eljött az ideje annak, hogy elkezdje.

Alighanem elment az eszem. Ebbe belepusztulok. És ők is. Hogyan juthatott eszembe?

Még elképzelni sem merte a szót, csak úgy gondolt a két utasára: ők. Az Erő-használók társaságában eltöltött rövid idő alatt egyre idegesebb lett, és félt attól, hogy azok ketten érzékelik a gondolatait, érzéseit és aggodalmait. Órültségnek tűnt... de tényleg nem tudhatta.

Nem tudhatta biztosan, hogy az elméje még most is magánterület-e, és ez mélységesen nyugtalanította.

Csak húzzátok meg magatokat, és hallgassatok! – sugallta nekik. – Hát annyira nehéz lenne? És be tudjátok vetni az Erőt annak érdekében, hogy elhajtsátok az öröket, nem igaz? Hát akkor rajta, csináljátok!

A Mezeg-állomás levegőjében kenőanyagok szaga és eldugult szennyvízcsatornák bűze szállongott, de érezni lehetett azoknak a péksüteményeknek az édes illatát is, amelyeket a szinte ihatatlan caffal együtt árultak mindenütt, ahol teherpilóták gyülekeztek. Ny minden lelkesedés nélkül rágcsált egy émelyítően édes zsemleféleséget, és igyekezett nem elképzelni, hogy miből lehetnek a benne lévő kemény, rágós darabok. A mesterséges vaníliaaroma illatától felkavarodott a gyomra, ami amúgy is görcsösen, idegesen rángatózott. Nem sokon múlt, hogy nem támadt hányingere, mialatt ott állt a Cornucopia törzse alatt, és arra várt, hogy átvizsgálják a hajóját.

Megpróbált kitalálni egy hihetőnek tűnő szöveget arra az esetre, ha felfedezik az utasait.

Még soha életemben nem láttam őket, katona.

Ezek a szökevények mindenhová beférkőznek, nem igaz?

Köszönöm, katona, hogy megtalálták őket. Most pedig, kérem, távoítsák el őket a hajómról!

Ám ezek a mondatok még őt sem győzték volna meg, és kételkedett abban, hogy sikerülne meggyőznie velük a Mezegre érkező és onnan távozó hajókat ellenőrző birodalmi rohamosztagosokat. Egyedül abból merített némi vigaszt, hogy még ha felfedezik is a potyautasokat, nem deríthetik ki, hogy hová tart a Cornucopia. Mivel nem programozta be az irányt a Mandalore-hoz, a fedélzeti számítógép nem tartalmazott olyan adatokat, amelyek elvezették volna a hatóságokat a Kyrimoruthoz.

A legrosszabb nem történhetett meg.

Én viszont tudom, hogy hová tartunk. Ismerem az összes nevet, az összes helyet, vagyis megtörténhet a legrosszabb... velem is.

Túl öreg volt már ahhoz, hogy a törvényen kívüliek életét élje. Nem tudta, meddig tartana ki, ha elkapnák és kivallatnák, hogy meddig bírná, mielőtt elárulná mindazt, amit a dezertőr klónok menedékéről tud. Azt viszont biztosan tudta, hogy nincs esélye

megszökni a négy fiatal, erős rohamosztagosból, egy civil biztonsági őrből és egy akk-kutyából álló keresőcsapat elől.

Nyugodj már meg! Szerinted gyanúsnak tartanak? Nő vagy. Öreg vagy. A hajód még nálad is öregebb. És hogy melyikőtök van rosszabb formában...

– Átkozott időpocsékolás – morogta egy rodiai pilóta, aki Nytól jobbra állt egy apró futárhajó alatt, amelyben még egy jackrabet sem lehetett volna elrejtteni, nemhogy potyautasokat. A fickó folyton az óráját nézte, amely vékony láncon függött a dzsekije felső zsebében. – Ez nekem nagyon sokba kerül.

– A birodalmiakkal nem érdemes vitatkozni – szólt oda neki Ny. – Úgyhogy csak hallgass!

Nem félt a fehér páncélos katonáktól, pedig tudta, hogy kellenek. Ők nem Kal Skirata fogadott fiai voltak, nem olyanok, mint azok a klónok, akiket ismert, mint például A'den, Mereel és Corr. Hiába néztek ki ugyanúgy, súlyos, vagy inkább végzetes hibát követett volna el, ha a barátainak tartotta volna őket. Ezek az emberek szigorú parancsok alapján dolgoztak, és könyörtelenül végrehajtották azokat. És a parancsaik között aligha szerepelt az, hogy kedvesnek kell lenniük egy középkorú nőhöz, aki tudja róluk, hogy a szívük mélyén rendes, kedves fiúk. A Birodalom törvényei szerint mindenki ellenségnek számított, aki szökevény Jediknek segített.

És miért is csinálom ezt, egészen pontosan?

A teherkikötő biztonsági őre keresőakkot vezetett rövid fojtóláncon. Sorra végigjárta a hajókat, és időről-időre elengedte az állatot, ami körbeszaglászta a zsilipeket, rámpákat és raktereket. Négy rohamosztagos várta ugrásra készen, hogy az akk szagot vagy hangot észleljen.

– Gondolom, unatkoznak most, hogy nincs egy tisztességes háború, amelyben kedvükre lövöldözhetnének – vélekedett a rodiai. – Nincs mivel elütni az időt. És Palpatine mennyit költött ezekre az új páncélokra? Mi baja volt a régiekkel? Megint az adófizetők kreditjeit pazarolták.

– Jediket keresnek – válaszolta Ny, és magában hozzátette: meg a barátaimat, például A'dent, Ordót... és Kalt. Kíváncsi lett vol-

na, hogy a rodiai egyáltalán fizetett-e valaha adót. – Nem tudjuk hányan éltek túl a Tisztogatást. A jelekből ítélve elegen ahhoz, hogy Palpatine nyugtalankodjon.

De Etain Tur-Mukan nem közvetlenül a 66-os parancs miatt vesztette életét. Ostobán és feleslegesen halt meg. Megölette magát. Ny ezt a dühös kifejezést használta magában a lány halálára, csakis őt hibáztatta azért, mert meghalt, és emiatt egészen csekély büntudatot érzett. Bár az is igaz, hogy sosem találkozott Etainnel, csak a holttestét látta, miután elszállították a Mandalore-ra.

Az izgága kölyök... Ha egyszerűen csak elsétált volna onnan, ahelyett, hogy védte azt a klóngyalogost, még most is élne. És Darmannek lenne felesége, akihez hazamehetne, és a gyereküknek lenne anyja. Micsoda veszteség... Milyen szörnyű, szörnyű veszteség. Egy háború, amit nem vívtak semmi másért, csak egy öreg, korrupt gazember becsvágyáért. Vagy egy rakás korrupt gazember becsvágyáért, ha Kalnek igaza van.

És az én Terinem is élne... a fenébe is... hiányzol, kicsim.

A fájdalma mára kezelhető szintre csökkent, jóllehet még most is azt kívánta, bárcsak sose tudta volna meg, hogy hogyan halt meg a férje. Viszont, ha nem tudta volna meg, még rosszabbakat képzelt volna. Terin meghalt, percek leforgása alatt távozott, és kész. Ny tudta, hogy nem a férje az egyetlen a kereskedelmi flotta személyzetéből, aki életét vesztette a háborúban, és nem ő a Galaxis egyetlen hadiözvegye. Így aztán a gyászában nincs semmi különleges...

– Remélem, mindet megtalálják, méghozzá gyorsan, hogy aztán helyreállhasson a megszokott üzletmenet – dörmögte a rodiai.

– Kiket? Mi van? – kérdezte szórakozottan Ny, mert gondolatban messze járt. A halottai között sétált, és próbált ellenállni a készítésnek, hogy megkérdezze tőlük, miért csináltak vakmerő és merőben felesleges dolgokat, amelyekkel hajszálnyival sem változtatták meg a háború menetét.

– A Jediket – felelte a rodiai pilóta. – Én amúgy sem bíztam bennük, soha. Az egyik cimborám miattuk vesztette el a hajóját. Az egyik mester, holmi nagy varázsló lefoglalta valami mentőakcióhoz. A barátom persze nem kapott kártérítést. Nem kérték el

tőle a gépet, utóbb pedig nem mondták neki azt, hogy köszönjük, jó barát, fogd meg, itt van néhány kredit a problémáidért. Egyszerűen csak elvették tőle. Mert állítólag joguk volt hozzá. Egy titokzatos és fontos munkához. Aha, én meg azt mondom: ez szintizta kalózkodás. Kormányzatilag támogatott lopás. Hát, most megkapták a magukét. Örülök, hogy megszabadultunk tőlük.

Ny ekkor Jusikra és Etainre gondolt, és nehezen állta meg, hogy ne keljen a Jedik védelmére.

– Ha szökevény Jediket találnál, feladnád őket? – kérdezte a férfire pillantva.

– Még akkor is, ha nem járna érte jutalom – válaszolta a rodiai, és pattintott egyet az ujjaival. – Így ni!

Ny eltöprengett azon, hogy a fickó vajon mit szólna, ha megtudná, hogy most is egy Erő-használó vezényli a parádét. De még ő maga sem vette biztosra, hogy ezért az egészért a... kiket is kéne hibáztatnia? A Siffeket? Shitheket? Sitheket, ez az. De akár-miféle fénykard-bajnok volt is Palpatine – ha ő irányította az egész háborút, ahogyan azt Skirata állította –, nem nagyon kellett biztatnia egyes világokat, hogy harcba szálljanak. Számos helyen a régi ellenségek csak kifogásra vártak, hogy egymás tor-kának essenek.

Ny akkor hallott először a Sithekről, amikor találkozott a szökevény klónokból álló klánnal. Bardan Jusik mesélt a Sithek és a Jedik közötti ősi viszályról, ami ugyanolyan értelmetlennek tűnt, mint a szektaháború a Sarrassián, ahol is ugyanazon vallási kultusz két szárnya ezer éve harcolt valami szent ereklyéhez – egy serleghez, szoborhoz vagy egy rakás csonthoz, Ny már elfelejtette, hogy miféle tárgyhoz – fűződő rituálék miatt. Azok a népek csupán az alapján határozták meg magukat, hogy nem a másik irányzat hívei. Ny ebből egy szót sem értett, és fel nem foghatta, hogy miért csinálják.

Osik – ez tűnt a megfelelő kifejezésnek. Egy halom osik.

Ny ezen felül számos dolgot nem tudott vagy nem értett azok közül, amelyek már közelebb estek hozzá. Nem ismerte Etaint, így nem mérhette fel, hogy Skirata milyen mély büntudatot érez a lány miatt. És persze Darmant is alig ismerte. És nem értette,

hogy a mandaloriak miért tűrnek meg egy birodalmi helyőrséget a bolygójukon. És nem tudta, ő maga hogyan illeszkedhet be a Skirata-klánt alkotó aszociális egyének közé. Csak azt tudta, hogy egy ideje már a Kyrimorutot tartja a honi kikötőjének, az otthonának, és hogy az egész örület szinte néhány óra leforgása alatt zajlott le.

De mindez pillanatnyilag nem is számított neki. Két okból csinálta, két nyomós okból, ám a második egyre jobban aggasztotta, azzal párhuzamosan, hogy egyre közelebb jutott a Mandalore-hoz.

A szavamat adtam... és, a fenébe is, miért bízok ennyire Kal Skiratában?

– Na végre... az lesz a vége, hogy nekik köszönhetően elveszítem a pontosságért járó jutalmat – dohogott a rodiai. Az akk és a gazdája az ő hajója felé tartottak. A pilóta Ny felé fordult és oda-biccentett neki. A gesztus áttörte a faji korlátokat, egy ingerült pilótáé volt, aki nem tudta tartani a menetrendet, mert néhány idióta feltartóztatta.

Ny az adatolvasóját a kezében tartva ácsorgott a Cornucopia előtt. Ezt írta elő a szabályzat: a pilóta köteles előkészíteni az adminisztrációs anyagokat, és a gépe mellett kell várnia az ellenőrzést végrehajtó csapatot – néma csendben.

Csak akkor beszélhetsz, ha szólítanak – figyelmeztette magát Ny. – Bizonyos dolgok sosem változnak.

– Ezt azért ne dörgöld az orruk alá, rendben? – szólt oda a rodianak. – Máskülönben addig tartanak itt, amíg befagy a Mustafar.

Hirtelen rádöbbsent, hogy a szíve hevesen ver. Ha az akk szagot fog, vége mindennek. Őrült játszmát vállalt. De hát az utasai is mindent elveszíthettek, és nekik módjukban állt álcázni magukat valahogyan, hogy nehezebben lehessen megtalálni őket, mint az átlagos potyautasokat.

Ny várt, és igyekezett türelmetlennek mutatni magát, mintha csak a késlekedés miatt elvesztett időre és pénzre tudna gondolni, és remélte, hogy mindez elég lesz az akk és az emberek megvévesztéséhez.

Nem ő lett volna az első teherpilóta, akinek a hajóján illegális utasokat találnak, és szintén nem az első, akitől megtagadtak számos fontos információt. És ez néha valóban így történt: az illegális utasok ismertek minden trükköt, amelyekkel át lehetett csúszni a biztonsági ellenőrzéseken. Ám, ami valaha a hatóságok különféle célokból végrehajtott, egyszerű rutinellenőrzése volt – például a Boriin vezetői nem akarták elengedni a tapasztalt kovácsokat, míg a Mil Velay polgárai nem akarták beengedni a bolygójukra azokat, akik akárcsak egyszer is megszegték valahol a törvényt –, az mára élet-halál kérdése lett.

Az akk nekifeszült a láncának, mialatt Ny felé tartott. Mindkét mellső lábával a levegőben kapált, mialatt a gazdája hátradőlve igyekezett visszatartani. A férfi végül elengedte a láncot, mire az akk felrohant a Cornucopia rámpáján, és eltűnt a hajó belsőjében.

Ny átadta a rohamosztagosnak az adatolvasóját, amelynek képernyőjén a rakományjegyzék derengett. Nem láthatta a férfi szemét, de abból, ahogyan a fejét tartotta, gyanította, hogy a katonna a listát olvasgatja.

– A nevét, asszonyom – kérte a rohamosztagos udvariasan, de határozottan.

– Nyreen Vollen.

– Szállítmány?

– Élelmiszerek és másfajta árucikkek a Kincsvadász Bányavállalatnak, a 9-Alfa-4 aszteroidára, a Roche-rendszerbe.

– Vannak utasai?

– Nincsenek.

– A berakodás után megtörtént, hogy felügyelet nélkül hagyta a hajóját?

– Nem.

– Ellenőrizte a hajóját, hogy vannak-e rajta olyan teremtmények vagy tárgyak, amelyek a tudta nélkül kerültek a fedélzetre?

– Igen – felelte Ny.

Ezzel történetesen igazat mondott. Tudott a két teremtményről, ő maga kísérte fel őket a hajójára. A rohamosztagos ráérősen olvasgatta a rakományjegyzéket, valószínűleg időt akart adni az

aknak, hogy elvégezze a keresést. A listából amúgy nem sok minden derülhetett ki. Valóban közönséges árucikkek szerepeltek rajta: liszt, fűmag, savanyúságok, porított tej, dentabab, szappan, szárított gyümölcsök, számos tartós élelmiszer és egyéb termék, amelyek jól jöttek egy ostrom alatt. A Kyrimorut efféle hatást gyakorolt az emberekre. A lakói egy ostromlott vár védőinek érezték magukat, és ez az érzés egy idő után Nyn is eluralkodott.

A rohamosztagos végül visszaadta neki a kézi számítógépet. A többiek elindultak, hogy lassú léptekkel körüljárják a teherhajtót, és alaposan megnézzék.

Abban a rekeszben kőolajból párolt fűtőanyag is van. Nem létezik, hogy az akk képes kiszagolni valamit abban a bűzben... vagy igen?

Ám az akkok sok mindenhez értettek. Nem voltak olyan okosak, mint a strillek, de nem véletlenül alkalmazták őket keresőállatnak. Kiválóan megfeleltek erre a szerepre. Mindent kiszagoltak, mindent meghallottak, mindent megláttak.

Semmi nesz. Egy pisszenést se. Ne mocorogjatok. Kérlek, kérlek...

Ny még sosem érezte ennyire lassúnak az idő múlását. Az akk hogyan is ne venné észre, hogy mi rejtőzik a víztartályok között? Mindjárt felvonyít, és elkezdi kaparni azt a szerelőpanelt. Ny most már tudta, hogy teljesen elvesztette a józan eszét, amikor azt hitte, hogy ezt megúszhatja ő, a jelentéktelen teherpilóta. A'den kedvéért elvállalt néhány fuvart, és végzett némi alacsony szintű kémkedést, ám ezen vállalkozások egyike sem volt olyan veszélyes, mint ez a mostani. Még akkor is nagyobb biztonságban tudhatta magát, amikor segített megszökni Sullnak. Ezúttal jóval messzebbre ment, mint szabad lett volna.

Az egész az én hibám. Kal nem várta el tőlem. Az én ragyogó ötletem... az én problémám.

A rodiai időközben megkapta a felszállási engedélyt. Lassú siklásban kivezette a gépét a pályára, majd felszállt. Ny sokáig nézett a távolodó hajó után, és remélte, hogy az idegessége nem látszik meg rajta. Az előző ellenőrzések valamivel kevesebb mint

tíz standard percig tartottak, és az akk körülbelül ennyi ideje szaglászott a Cornucopia fedélzetén.

Mindjárt vége. Már majdnem kijutottam. Már majdnem... ott-hon vagyok...

És ekkor elkezdődött. A nyitott zsilipből az akk csaholása hallatszott, az a jellegzetes akk-akk-akk hangsor, amiről a faj a nevét kapta. Ny most már tudta, hogy sosem fog hazatérni, és keményen kellett küzdenie azért, hogy ne essen pánikba. Három rohamosztagos a fegyverét a vállához emelve felrohant a rámpán, a negyedik Nyre szegezte a sugárvetőjét, és határozottan ráparancsolt:

– Itt várjon, asszonyom! Ne mozduljon! – Egy pillanatra elnézett a zsilip felé, és odakiáltott: – Őrmester, mi történik ott?

Az akk abbahagyta az ugatást. Ny lábak dobolását és karmok csikorgását hallotta, és egyszerűen nem kapott levegőt. Ennyi volt. Az állat minden bizsonnyal kiszagolta a potyautasokat.

– Sajnálom, fiúk! – hallatszott a zsilipből a biztonsági őr hangja. – Ez még csak kölyök, hiába nőtt ekkorára. Még eléggé fegyelmetlen.

Az akk leügetett a rámpán, a pofájában egy jókora banthacsontot tartott. Ny ezt Mirdnek szánta – a Mandalore-on nem egykönnyen lehetett ilyesmihez jutni. A biztonsági őr megpróbálta elvenni a csontot az akktól, de az állat nem hagyta: haragosan vi-csorgott, és a fogait a csontba mélyesztve fenyegetően hörgött.

– Nézzék, majd veszek egy másikat – szólalt meg Ny, és felháborodottnak mutatta magát, holott szíve szerint megölelte volna az akkot, amiért a csonttal foglalkozott és nem a feladatával. – Tart-sák meg! Most már tényleg indulnom kell.

Az egyik rohamosztagos felé fordult, és megkérdezte:

– Mire kell önnek a banthacsont, asszonyom?

– Az egyik bányásznak van egy nekje – válaszolta Ny. – Az átlagos aszteroidákon nem sok banthát lehet találni.

Egyáltalán nem gondolkodott, a hazugság könnyedén, mintegy magától csúszott ki a száján. Kissé csalódott lett ugyan, amiért elvesztette azt a régi, tisztességes énjét, ezzel párhuzamosan különös izgalom lett úrrá rajta, amiért felfedezte, hogy íme, képes

uralkodni a rettegésén, és képes harcolni önmagáért, illetve másokért.

Igen, hibát követtem el. Megszegtem a törvényt, de úgy tűnik, sikerül kivágnom magam a bajból.

Amikor bezárta a zsilipet, még egyszer kinézett a kikötőbe, és azt látta, hogy a biztonsági őr továbbra is az akkal hadakozik.

Ny csak remélni tudta, hogy az utasainak maradt még némi levegőjük. Ezt azonban nem ellenőrizhette mindaddig, amíg a valós térben repült. Néhány perc alatt felemelte a Cornucopiát a Mezeg orbitális pályáiról – ezeket a percekét óráknak érezte –, közben beprogramozta a navigációs számítógépet, és az ugróponthoz érkezve végrehajtotta az ugrást.

A hátsó raktérben csak a hiperhajtómű halk zúgását és meglazult szerelékek csörömpölését lehetett hallani. Ny vett egy mély lélegzetet, és kiemelte a víztartály szerelőpaneljét, közben azon töprengett, mihez kezd, ha nem eleven Jediket, hanem holttesteket talál odabent.

– Ez nem sokon múlt – mondta, mialatt benyúlt a nyílásba. A tartályok közötti tér még az alacsony, vézna Scoutnak is szűkös volt, a kaminói meg végképp pocsekul érezhette magát. – Hogyan sikerült elintéznetek?

Scout kimászott a fedélzetre, vörös haja szerteszét állt. Úgy nézett ki, mint aki egy hete nem evett. Kina Hának több idő kellett, hogy kivergődjön onnan, nem csak azért, mert sokkal magasabb volt a lánynál, hanem a kora miatt is. Ny nem tudta pontosan, hogy a kaminói mennyi idős, de azt biztosra vette, hogy valamennyi faj mércéi szerint tiszteletre méltó hölgynek számít. Általában nem tudta megítélni az idegen lények korát, de Kina Ha a mély ráncai és vizenyős szeme miatt egyértelműen öregnek tűnt. Lassan, nehézkesen mozgott, hozzá képest Ny tizenéves leányzónak érezte magát.

– Amikor az akk hirtelen izgatott lett, befolyásoltam az elméjét, hogy a csontot találja meg, és ne minket – válaszolta Scout.
– A lényeg, hogy jól vagyunk. Igaz, Kina Ha?

– Élünk – mondta a kaminói –, és már ez is felér egy jutalommal. Hálásak vagyunk neked, amiért annyi kockázatot vállaltál értünk.

Ny ezt alig néhány nappal ezelőtt még köszönetnek fogta volna fel, de most csupán büntudatot ébresztett benne. A Jedik nem tudták, hogy hová tartanak, és nem is erősködtek különösebben, hogy megtudják. És azt sem mondta meg nekik, hogy ki lesz a házigazdájuk.

Ami eléggé... érdekesnek ígérkezik.

Mindez azonban pillanatnyilag nem számított. Ahogyan Kina Ha mondta: életben maradtak, és már ez is felért egy jutalommal.

A Cornucopia egy régi, Monarch-osztályú teherhajó volt, egy zömök, nem éppen fürge gép, amely ugyan nélkülözte a korszerű kényelmi szolgáltatásokat, viszont megbízhatóan működött. A pilótafülkében csupán egy hosszú pad húzódott a válaszfalnál, a pilóta és a másodpilóta ülése mögött. Kina Ha erre a padra telepedett le, becsatolta a biztonsági övet, aztán úgy ült ott, akár egy öreg, kissé bogaras hercegnő. Scout a másodpilóta ülésébe telepedett le, Ny természetesen a pilótaülést foglalta el.

Ny felbontott egy élelemadagot, és átadta az utasainak. Fogalma sem volt, hogy a kaminóiak mit esznek – feltételezte, hogy halat és más tengeri élőlényeket –, mindenesetre Kina Ha itt és most nem kaphatott semmi effélét. Skirata azt állította, hogy a kaminóiak gyűlölik a napfényt, és akkor a legboldogabbak, amikor felhők borítják az eget, és szakad az eső. Kina Ha erre sem nagyon számíthatott a Mandalore-on, viszont valószínűnek tűnt, hogy ez lesz a legkisebb problémája.

– A Mandalore-ra megyünk – jelentette be végül Ny. Mindedig arra számított, hogy a Jedik hevesen tiltakoznak majd, vagy legalábbis felhördülnek megrökönyödésükben, ám mindketten hallgattak. – Hallottátok, hogy mit mondtam? – kérdezte tőlük Ny. – Az úti cél a Mandalore.

– Igen, hallottuk és köszönjük! – válaszolta a legteljesebb lelki nyugalommal Kina Ha. – Kellően távoli és elszigetelt. Minden elismerésem a találékonyságodért!

– Nincsenek problémáitok a mandaloriakkal?
– Kellene, hogy legyenek? – kérdezett vissza Scout.
– Hát, nekik sok problémájuk van veletek – felelte Ny. – Úgy értem, a Jedikkel.

Kina Ha úgy bámult a kezében tartott zacskóba, mintha a tartalmából kiolvashatta volna a jövőt, aztán halkán megszólalt:

– Valami rémlik arról, hogy a mandaloriak a Sithek oldalán harcoltak. De én már régóta nem foglalkozom a politikával.

Ny nem tudta, hogy a kaminói számára mit jelent a régóta, de úgy képzelte, hogy évszázadokat kell érteni alatta. Kina Ha nem egyszerűen öreg volt: módosították a génjeit. Skirata szerint az összes többi kaminóiét is, emiatt maradtak fenn, miután az óceánjaik elnyelték a bolygójukat, és emiatt váltak azzá, amit Skirata úgy jellemezett: undorító fajnemesítő csőcselék. Ám Kina Hát nem úgy változtatták meg, mint a többieket. Ő egyedülálló volt az egész népében. A génjeit úgy módosították, hogy rendkívül hosszú életet éljen, és Ny remélte, hogy emiatt a Jedi hasznos lesz Skirata számára.

Úgy számította, hogy ez a genom az egyetlen, ami megmentheti őt Skirata haragjától. És forrón remélte, hogy találnak majd benne valamit, aminek a révén meg tudják állítani a klónok gyorsított öregedési folyamatait.

– Szóval, odavalósi vagy? – kérdezte Scout, és az ujjaival fésülgetni kezdte a haját, de az majdnem ugyanolyan maradt, mint amilyen volt. – A Mandalore-ra?

– Nem, nem vagyok mandalori – felelte Ny. – Csak segíték nekik néha, ha túl sok a dolguk.

Hogyan magyarázzam el nekik, hogy ki az a Kal Skirata?

– Nem szeretnék hálátlannak tűnni. Csupán félek – mondta Scout, mialatt Kina Ha kiemelt valamit a zacskóból, óvatosan a szájába vette, majd töprengve rágcsálta.

– Biztonságos helyre viszlek titeket – ígérte Ny. – Van ott néhány ember, akik a császár elől bujkálnak.

– Jedik is vannak ott? – kérdezte Kina Ha.

Ny nem igazán tudta, hogyan jellemezze Bardan Jusikot. Kiugrott Jedi? Hitehagyott Jedi? Újjászületett mando? Rövid gon-

dolkodás után úgy döntött, hogy ez még várhat. Az utasai hamarosan maguk is megítélhetik...

– Bizonyos értelemben véve, igen – válaszolta végül, aztán nem tudta tovább türtőztetni magát, és belekezdett: – Nézzétek, egy darabig egy mandalori klánnál fogtok lakni. Ez a klán főleg dezertőr klónokból áll. Úgy tisztességes, ha erre előre figyelmeztetek titeket. És a birtok Kal Skiratáé. Ő egy középkorú zsoldos, aki valaha kiképzőként dolgozott Tipocavárosban, és... nos, gyűlöli a Jediket és a kaminóiakat, amiért kihasználták a klónokat. Szóval, a hangulat valószínűleg fagyos lesz egy darabig.

Ny egy kicsivel jobban érezte magát attól, hogy végre nyíltan kimondta mindezt, de nem sokkal.

Kina Ha kecsesen oldalra billentette a fejét, és megjegyezte:

– Hát, lehetne rosszabb is...

Scout lehorgasztotta a fejét, és halkán megkérdezte:

– És mennyire biztonságos az a hely?

– Kal rendes ember – válaszolta Ny. Ösztönösen kelt Skirata védelmére, máris túlságosan rajongott érte ahhoz, hogy tárgyilagos véleményt mondjon róla. – A klónok megmentésének szentelte az életét. Ám a Kamino mély nyomot hagyott mindenkiben. Az egyik klónnak gyermeke született egy Jedi lánytól, akit megölték a Tisztogatás alatt. Úgyhogy az erődben most mindenki gyászol. De biztonságban lesztek. Kal a szavát adta erre.

Ny úgy döntött, nem terheli meg a Jediket azzal, hogy előhozakodik a többi problémával. Hamarosan úgyis tudomást szereznek Dr. Uthanról, és Jusikról, akit aligha lehetett Jedinek tekinteni, továbbá arról, hogy mindenki körözés alatt áll, és hogy Jango Fett sorozatgyilkos nővére visszatért a halálból, és a birodalmi helyőrségről, és Fenn Shysa ellenállásról szőtt terveiről... igen, ha Ny alaposabban megvizsgálta mindezen tényeket, úgy érezte, hogy még annak is jobbak a kilátásai, aki belezuhan egy sarlacc tágra nyitott pofájába...

Ennek ellenére sokkal jobban érezte magát, amikor a Kyrimorutra gondolt. Az erőd távol esett mindentől, nélkülözött minden fényűzést, tele volt gyásszal és gyötrődéssel, ám a benne élő,

szorosan összetartó közösség szeretete és melege áthatotta, és barátságos helyé varázsolta.

És ott semmi sem emlékeztette őt Terinre. Amikor az erődben tartózkodott, képes volt elképzelni a jövőt. Nem csupán dermesztően fagyos úrnek érezte az előtte álló éveket, amelyeket vagy képes lesz elviselni, vagy a halálba szökik előlük.

– És mi történt a Jedi gyermekével? – érdeklődött Scout.

– Kaddel? Ó remekül van. Úgy nő, mint a gomba az esős évszakban – válaszolta Ny, és hirtelen aggódni kezdett, hogy már is túl sokat árult el. Mióta akadt néhány közös ügye a Nagy Hadsereggel, óvatosabb lett, viszont tudta, hogy a lány hamarosan mindent látni fog.

– És a csont? Azt kinek szántad? – kérdezett tovább Scout.

– Valami primitív mandalori szertartáshoz kell? Úgy hallottam, hogy egy igazi koponyával szokták megkoronázni a vezérüket.

– Azt hiszem, a koponya jelképes – felelte Ny, noha maga sem tudta biztosan. Szerette a mandókat, de eléggé taszította a testrészekből készített trófeákért való rajongásuk. – A csontot Mirdnek vittem volna. Ha még sosem láttál strillt, szerintem érdekesnek fogod találni. Nagyon ritka állat.

– Még sosem hallottam róluk – közölte a fejét csóválva Scout.

– Hát most megismerkedhetsz eggyel – válaszolta Ny.

Hátradőlt az ülésén, kényelmesen elhelyezkedett, és hirtelen rájött, hogy korántsem sikerült elszöknie a Birodalom elől. Csupán kisiklott egy válságból, és fénysebességgel száguldott egy másik felé.

– Én emlékszem a strillekre – közölte révedezve Kina Ha. – Találkoztam már velük. De ez még azelőtt történt, hogy a Sithek elrejtőztek.

Ny csak félig-meddig figyelt oda, a műszerek állását ellenőrizte.

– Bocsánat, mikor is tűntek el a Sithek? – dűnnyögte közben, majd hátranézett a kaminóira, és hozzátette: – Tudod, sosem voltam jó történelemből.

A Jedi a homlokát ráncolva töprengett, a bőrének mély vetődései kinyúltak odáig, ahol a fülének kellett lennie – már ha a kaminóiaknak volt fülük.

– Ó... körülbelül ezer évvel ezelőtt – mondta végül, és ide-oda ingatta a fejét, amitől az a lehetetlenül hosszú nyaka úgy hajlított és vonaglott, akár egy dühös kígyó. – Nagyon régen volt már. És annyi háború zajlott le azóta. Elfelejtettem.

Ny először azt hitte, hogy rosszul hallotta. Aztán rájött, hogy jól hallotta, és ekkor, mint már oly sokszor, be kellett látnia, hogy borzasztóan keveset tud a Galaxisról.

Különleges Erők központja, az 501-es Légión támaszpontja, Birodalmi Központ

Niner tapasztalatból tudta, hogy a modern orvostudomány sok mindenre képes, de Darmanen nem sikerült segítenie.

Egy darabig szótlánul figyelte a testvérét, aki magára öltötte az új, birodalmi gyártmányú szerelését. A páncélzat majdnem ugyanolyan sötétszürke színű volt, mint a Katarn páncél, de a hasonlóság itt véget is ért. Valamennyi új darab, a sisaktól kezdve a mellvértén át egészen a páncélkesztyűig más, módosított formát kapott. Niner furcsa módon idegennek látta benne Darmant. És annak is érezte.

Darman pillanatok leforgása alatt változott meg. Niner igazából nem is számított másra. Hogyan is reagálhatna egy férj, ha a felesége a szeme láttára meghal? Ám azt is érezte, hogy a dolog nem csupán a gyászról szól. Ő és Darman több testvérüket is elvesztették a háború alatt, de nem volt más választásuk, mint-hogy összeszedték magukat, és tovább harcoltak már a csapást követő első pillanatban.

A gyással magányos perceikben lassan birkóztak meg. De végül mindannyian megbirkóztak vele. Ám Niner még sosem volt szerelmes, és nem nemzett gyermeket, így aztán legfeljebb sejtette, hogy Darman fájdalma valami új és leírhatatlan, továbbá szorosan kötődik a jövőhöz fűződő, összetört reményekhez – egy olyan élethez, amelyekről egy egyszerű klón szinte álmodozni sem mert.

De néhányan megkaptuk azt az életet. Az apró, hétköznapi dolgokat. Finek van felesége, Atinnek is, sőt, még Ordónak is. Mandaloriként élnek, szabad emberek. És én is tudom, hogy mi lehetnék.

Niner sosem látta a Kyrimorutot, és most már a nevét is el kellett felejtene. De legalább nem tudta, hogy hol van az erőd. Senki sem szedhette ki belőle ezt az információt. Félt beszélgetni bármiről az új szálláshelyükön, még az öltözőben is, mert attól tartott, az új Hírszerzés emberei lehallgató-készülékeket szereltek be mindenhová, hogy kiszűrhessék, ki lojális a császárhoz, és ki kötődik a régi rendszerhez.

Talán ugyanaz volt a nagyfőnök, mint régen, ám az újonnan kiáltott Birodalom máris másnak érződött, mint amilyen a Köztársaság volt.

Darman hozzácsatolta a lemezeit a védőruhájához, aztán úgy kapaszkodott a DC-17-esébe, mintha abból merített volna erőt. Az 501-es kommandósai egyelőre nem kaptak új fegyvereket. Valószínűleg azon egyszerű, gyakorlatias okból, hogy így nem kellett gyakorlatozásra vesztegetni az időt, ám így is egyfajta szíveségnek tűnt, egyfajta engedménynek, hogy a klónok könnyebben beilleszkedhessenek a Birodalmi Hadsereg új, és eléggé nyugtalanító világába. Niner folyton próbált rájönni, hogy miért érez sok mindent annyira másnak. Bizonyosan nem azért, mert a Centax II-ről csak úgy áradtak az új klónok, akiket a gyors, Spaarti-eljárással gyártottak. Közülük még csak nagyon kevéssel találkozott. Nem, elsősorban a hiányérzet nyugtalanította. Hiányoztak neki azok a dolgok, amelyek tizenhárom éven keresztül az élete magvát alkották.

Emberek.

Nem hívhatta fel Skiratát. Nem tudhatta maga mellett Jusik tábornokot, sem Fit, Corrt, Atint, sem senki mást, akire régebben számíthatott, ha bajba került. Nem maradt mellette más, csak Darman.

És Darmannek szüksége volt órá, akár tudott róla, akár nem.

Darman megszökhetett volna a többiekkel, hogy aztán együtt lehessen a fiával, de nem tette. Sebesült testvére mellett maradt.

Ezt a fajta hűséget és testvériséget pénzért nem lehetett megvásárolni, és Niner most már többel tartozott Darmannek, sem-hogy valaha is megadhatta volna.

Darman a vadonatúj kesztyű halk csikorgása kíséretében begörbítette az ujjait, és megszólalt:

– Mi van, egész nap a shebsedet fogod vakargatni? Vödröt fel! Ne várassuk meg Vader Nagyurat!

– Tudom, hogy nem érzed jól magad – válaszolta Niner –, ezért nem is kérdezem meg.

– Remekül vagyok – jelentette ki Darman. – Készen állsz arra, ami most következik?

Ninernek eltört a gerince a 66-os parancs szörnyű éjszakáján. Darman mellette maradt, nem hagyta a sorsára, nehogy ő is úgy járjon, ahogyan kis híján Fi járt: nehogy gépekre kötve, teljesen kiszolgáltatottan kelljen várnia, amíg valaki kihúzza a csatlakozót, mert senki sem akar foglalkozni egy megnyomorodott klónnal. Ninert nem kellett emlékeztetni arra, hogy Darman miatta ragadt itt, miatta nem lehet Kad mellett.

– Semmi bajom, mindenem működik – felelte Niner, azzal végzett néhány csípőkörzést, a lábát egyenesen tartva előrehajolt, és letette a tenyerét a padlóra, majd felegyenesedve folytatta: – Látod? A hátam jobb, mint valaha volt. Ezt régebben nem tudtam megcsinálni.

– Jó, csak gyere már – kérte Darman. – Essünk túl rajta.

– Figyelj, Dar, akármit tartogat nekünk Vader, csak a szokásos üzletmenet lesz.

– Hogyan lehetne az? – vágott vissza Darman. – A háborúnak vége.

– Ó, tényleg azt hiszed, hogy vége van? Sosem nézed a holohíradókat? – kérdezte a fejét csóválva Niner. Miután az orvosok helyrehozták a gerincét, napokig nem kelhetett fel, és azzal foglalta el magát, hogy órákon keresztül nézte a HoloHálózat műsorait. – Még most is sok baj van. Bőven vannak olyan világok, ahol a helyiek ellenállnak. Sok bolygón nem akarnak a Birodalom alattvalóivá válni.

Darman megforgatta néhányszor a sisakját a kezében, majd kijelentette:

– Azok csak jelentéktelen csetepaték. Nem kellenek hozzájuk különleges egységek.

– Jó, rendben, mit szeretnél? Mi történjen? Ne, erre ne válaszolj!

Niner karon ragadta Darmant, és végigvontatta az alakulótérre vezető folyosón. Ez már nem az Arca támaszpontja volt. Nem bízott senkiben és semmiben. Amikor kiértek az ajtón, besétált az alakulótér közepére, levette a sisakját, és intett Darmannek, hogy ő is vegye le.

Ezt a dolgot csendben kellett elintézniük. Normális esetben átváltak volna egy biztonságos sávra, és nyugodtan megtárgyalhattak volna bármit, de Niner tartott attól, hogy az új sisakot felszerelték olyan rendszerekkel, amelyekkel lehallgathatták őket anélkül, hogy észrevették volna. Ennek a problémának a megoldását régebben nyugodtan rábízhatta volna Jaingre vagy Mereelre, csak hogy most egy fél galaxis választotta el a nullás mélységi felderítőktől. Rögtönöznie kellett.

– Te meg miben mesterkedsz? – érdeklődött Darman.

Niner a mutatóujját feltartva jelezte, hogy csendet kér.

– Ellenőrizzük a közelségi szenzorokat – válaszolta. – Rakd le ide a sisakodat!

A külső szemlélők annyit láttak, hogy két klón kísérletezget a páncélzat új és java részben ismeretlen rendszereivel. Niner letette a sisakját a köveztetre, elsétált tőle, és intett Darmannek, hogy kövesse a példáját. Amikor kellően eltávolodtak a sisakoktól, és a mikrofonok már nem érzékelhették a hangjukat, Niner a biztonság kedvéért megtett még három lépést, majd megállt, és fojtott hangon megszólalt:

– Rendben, Dar, most szépen visszaballagunk a sisakhoz, mint ha mi sem történt volna. Vetted?

– Te paranoiás vagy – állapította meg Darman.

– Nem, csak óvatos. Szóval, mit szeretnél csinálni?

– Számít az? – kérdezett vissza letörten Darman.